

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/48/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122437474
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122437474.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. H. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom Bratislava, Štefánikova 14 proti žalovanej A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpenej SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711 o zaplatenie 114,18 eur s príslušenstvom, na odvolania oboch strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 12C/3/2023-187 zo dňa 6. apríla 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. m e n í tak, že žaloba žalobcu o zaplatenie 114,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 114,18 eur od 20.12.2022 do zaplatenia sa z a m i e t a.

Žalovaná má voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť žalovanej v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, po pripustení jej zmeny súdom, proti žalovanej domáhal zaplatenia náhrady škody 114,18 eur s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne od 20.12.2022 do zaplatenia, a to za vo vynaložené náklady v súvislosti s jeho cestou do miesta bydliska maloletého syna a späť dňa 31.10.2021, kedy sa mal realizovať styk žalobcu s jeho maloletým synom na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, avšak k jeho realizácii nedošlo, nakoľko žalovaná (matka maloletého) žalobcovi (otcovi maloletého) oznámila, že maloletý je chorý, a to bez toho, aby svoje tvrdenie podložila lekárskou správou, potvrdením, či inak preukázala, čím porušila prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Žalovaná namietala žalovaný nárok v celom rozsahu. Dňa 31.10.2021, kedy sa mal uskutočniť styk žalobcu s maloletým bol maloletý chorý a nebol schopný styku so žalobcom pre chorobu. O tejto skutočnosti žalovaná žalobcu riadne informovala, a to prostredníctvom SMS správy, zo dňa 29.10.2021. Maloletý trpel horúčkami, kašľom a soplami, pričom užíval antibiotiká, bol z tohto dôvodu malátny, unavený a logicky, vzhľadom na nepriaznivý zdravotný stav, potreboval oddych a pokoj na lôžku.

3. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil že uznesením súdu č.k. 18P/54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021 bolo zmenené neodkladné opatrenie nariadené rozhodnutím súdu č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 na čas do právoplatného skončenia konania vedeného na

súde pod sp. zn. 18P/54/2019 tak, že žalobca je oprávnený na stretnutie so svojim maloletým synom B. každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty od 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. v neprítomnosti žalovanej, ktorej súd uložil súčasne povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť

a stretnutie s ním mu umožniť. Podľa vyššie uvedeného rozhodnutia žalobca si maloletého v určenom čase prevezme pred kultúrnym domom v F., J. K. J., kde ho žalovanej v určenom čase má aj odovzdať. Rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť dňa 21.10.2021 (zrušené bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 27CoP/70/2021-2189 zo dňa 26.11.2021). Z trestného oznámenia podaného na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície Prievidza zo dňa 31.10.2021 vyplýva, že žalobca sa dostavil pred vyššie uvedený orgán za účelom doplnenia svojho trestného oznámenia, ktoré podal 30.10.2021 na žalovanú, matku jeho maloletého syna B. a súčasnú manželku. Uviedol, že aj 30.10.2021 sa dostavil po maloletého, v zmysle vyššie uvedeného neodkladného opatrenia, a to aj pred dom, v ktorom maloletý býva, kde v čase od 15.00 hod. do 16.00 hod. sa pokúšal opakovane kontaktovať svoju manželku prostredníctvom SMS správ a takisto zvoneními pri dverách, nikto však neotvoril, syna mu žalovaná neodovzdala a naďalej trvala na tom, že styk s maloletým mu neumožní. Dnes, teda 31.10.2021, o 10.00 hod. sa opäť dostavil pred dom manželky, viackrát jej telefonoval, no nereagovala, písal jej tiež SMS správy, aby mu syna odovzdala, s tým, že ak tak neurobí, bude opäť nútený privolať policajnú hliadku. Manželka mu odpovedala len jednou správou, s tým, že syn je chorý a že mu ho neodovzdá. Neponúkla mu žiaden náhradný termín, pričom dvere nikto neotvoril, z dôvodu ktorého privolať policajnú hliadku, ktorá sa na miesto následne dostavila, ktorá následne bola aj vpustená do domu, kde maloletý býva, kým on čakal vonku. Následne mu policajti oznámili, že sa zhovárali aj so žalovanou, ktorá mu syna odmietla odovzdať s tvrdením, že berie antibiotiká a že má potvrdenie od lekárky B. G. K.. Doposiaľ mu manželka žiadne potvrdenie neposlala, hoci o to žiadal, žalovanú a ani svojho syna celý víkend nevidel, nebol mu umožnený so synom, ani vizuálny kontakt a preto sa s ním pred manželkin dom dnes dostavili aj jeho rodičia, ktorí chceli svojho vnuka aspoň vidieť, čo im tiež nebolo umožnené. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou z obdobia od 29.10.2021 do 31.10.2021 je zrejmé, že dňa 29.10.2021 na SMS správy žalobcu žalovaná žalobcovi o 14.54 hod. oznámila, že B. je zase chorý, má teplotu, kašeľ a soplík, užíva antibiotiká, musí sa liečiť, cez víkend nebude môcť ísť. Na to žalobca vyzval žalovanú, aby mu hneď poslala fotku lekárskej správy s viditeľnou pečiatkou, aké antibiotiká užíva a odkedy. Na túto SMS správu žalovaná nereagovala. Dňa 30.10.2021 o 09.52 hod. žalobca žalovanej oznámil, že je na námestí. Vzápätí na otázku: „Či príde?“, žalovaná žalobcovi oznámila: „Včera som ti písala, že B. je chorý“. Žalobca na uvedenú správu žalovanej odpovedal: „Ok, takže idem si pre syna pred dom“. Vzápätí jej oznámil, že je pred domom a vyzval žalovanú, aby mu syna odovzdala. Na ďalšiu SMS správu žalovaná žalobcovi o 10.16 hod. oznámila, že maloletý je doma, je chorý, má teplotu a lieči sa. Následne po ďalších SMS správach zo strany žalobcu v čase od 10.17 hod. do 15.34 hod. žalovaná žalobcovi opätovne oznámila, že „B. je chorý, potrebuje kľud a vyspať sa“. Následne sa v ten istý deň ďalšími SMS správami žalobca opätovne domáhal, aby mu žalovaná maloletého odovzdala. Dňa 31.10.2021 o 10.00 hod. žalobca žalovanej SMS správou oznámil, že je pred domom. Žalovaná mu v zapätí oznámila: „Vieš o tom, že je B. chorý“. Na ďalšie SMS správy zo strany žalobcu v čase od 10.02 hod. do 11.33 hod., ktorými sa žalobca domáhal odovzdania svojho syna žalovanou, už žalovaná nereagovala, až o 21.25 hod. žalobcovi oznámila, že: „B. cez týždeň pozeral rozprávky, vyfarboval, maľoval, stále má kašeľ a soplíky“. Z fotokópie tzv. Veľkého technického preukazu motorového vozidla značky Volkswagen Tiguan, evidenčné číslo G., vyplýva, že majiteľom vyššie uvedeného motorového vozidla je A. D., ktorý na základe zmluvy o výpožičke vypožičal vyššie uvedené motorové vozidlo žalobcovi, počnúc dňom 29.05.2021 na dobu neurčitú. Dátum prvej evidencie vozidla je v preukaze 27.08.2018 a okrem iných technických údajov spotreba paliva 7,6 litrov na 100 km. Z potvrdenia B. G. K. zo dňa 12.10.2021 o zdravotnom stave maloletého B. C. vyplýva, že dieťa je aktuálne choré do 18.10.2021, s diagnózou viróza s febrilným priebehom. Z potvrdenia B. G. K. zo dňa 28.10.2021 o zdravotnom stave maloletého B. C., vyplýva, že chlapec je chorý oddnes a má nasadenú antibiotickú liečbu.

4. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 415, § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona, dospel k právnomu záveru, že žalovaný nárok žalobcu je daný, preto žalobe vyhovel. V ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka je vyjadrená povinnosť každého účastníka občianskoprávných vzťahov predchádzať škodám. Ide nielen o povinnosť dodržiavať to, čo je ustanovené zákonom alebo zmluvou, ale aj o povinnosť konať tak, aby nedochádzalo ku škodám (tzv. priorita prevencie). Z tohto zákonného

ustanovenia treba, so zreteľom na naliehavý spoločenský záujem predchádzať škodám, vyvodit' povinnosť počiňať si podľa konkrétnych okolností natoľko obozretne, aby sa nespôsobilá škoda. Všeobecná prevenčná povinnosť je záväznou právnou povinnosťou. Jej nedodržanie má pri splnení potrebných predpokladov (nedodržanie prevenčnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nedodržaním prevenčnej povinnosti a zavinenie povinného subjektu) za následok vznik občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že v rozhodnom čase, dňa 31.10.2021, bol styk žalobcu s maloletým upravený súdnym rozhodnutím. Z odôvodnenia rozhodnutí vyplýva, že medzi rodičmi už

v danom čase bol značný rodičovský konflikt, prebiehalo rozsiahle dokazovanie v konaní

o úpravu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu, boli vydávané uznesenia

o nariadení neodkladného opatrenia ohľadom predchádzajúcej úpravy styku otca s dieťaťom, prebiehalo a aktuálne prebieha aj rozvodové konanie strán. Obe strany sporu boli opakovane vyzývané prvostupňovým i odvolacím súdom k uvedomeniu si rodičovskej zodpovednosti, aby sa povzniesli nad svoje osobné rozpory a nezhody a riešili vzniknutú napätú situáciu

v prospech dieťaťa. Predmetom tohto sporového konania je posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočné cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodit', že škode nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že dňa 31.10.2021 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, ktorý mal začať dňa 30.10.2021 o 10.00 hod. a trvať do 31.10.2021 do 18.00 hod.. Z predloženej SMS komunikácie medzi stranami je preukázané, že dňa 29.10.2021 o 14.54 hod. žalovaná žalobcovi oznámila, že „B. je zase chorý, má teplotu, kašeľ a soplík, užíva antibiotiká, musí sa liečiť, cez víkend nebude môcť ísť“. Pretože žalobca žalovanej neveril, žiadal ju, aby mu hneď poslala fotku lekárskej správy s viditeľnou pečiatkou, aké antibiotiká užíva a odkedy. Žalovaná na túto výzvu nereagovala, pričom

v priebehu konania tvrdila, že to nie je jej povinnosť a v prípade, že jej neverí, má možnosť si zlý zdravotný stav syna overiť u jeho ošetrujúcej lekárky. Žalobca tak neurobil a na súdom určený styk sa dostavil nielen v sobotu 30.10.2021, kedy bol žalovanou opätovne oboznámený s tým, že maloletý je chorý, ale aj v deň nasledujúci, 31.10.2021 (dokonca so svojimi rodičmi), hoci mu žalovaná dňa 29. a aj 30.10. oznámila, že maloletý je chorý, leží

a užíva antibiotiká, z dôvodov ktorých cez víkend nebude môcť ísť so žalobcom. Žalovaná nepoprela tvrdenie žalobcu, že na jeho výzvu mu neposlala potvrdenie od lekára ohľadom zdravotného stavu maloletého a takisto, akú liečbu má naordinovanú. Zo žalovanou predloženej lekárskej správy, zo dňa 28.10.2021, je preukázané, že od toho dňa bol maloletý chorý, pričom užíval aj antibiotiká. Z vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne preukázané, že žalovaná si nespĺnila svoju prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keďže v predstihu neinformovala žalobcu o zlom zdravotnom stave maloletého

a túto skutočnosť žalobcovi aj náležite nepreukázala. Aj napriek tomu, že žalovaná mala

k dispozícii lekársku správu o zdravotnom stave maloletého k dispozícii už dňa 28.10.2021, žalobcovi až dňa 29.10.2021, o 14.54 hod. elektronicky oznámila, že maloletý je chorý,

z dôvodu ktorého sa nebude môcť cez víkend styk žalobcu s maloletým uskutočniť. Pretože však žalovaná na výzvu žalobcu tomuto lekársku správu nepredložila (mohla ju žalobcovi doručiť aj elektronicky), nemožno žalobcovi za stavu, keď žalovanej nedôveruje a keď vzájomné vzťahy rodičov dobré nie sú, vyčítať, že sa už dňa 30.10.2021 do miesta bydliska maloletého na styk s ním dostavil. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že si žalobca mohol zdravotný stav maloletého overiť u jeho ošetrujúcej lekárky, súd sa s týmto názorom žalovanej nestotožňuje. Iná by bola v tejto súvislosti situácia vtedy, ak by žalovaná hneď ako mala k dispozícii lekársku správu o zdravotnom stave svojho syna, s touto správou žalobcu oboznámila, a vtedy by mal žalobca celkom iste dostatok času u ošetrujúcej lekárky maloletého zistiť, či tvrdenia žalovanej sa zakladajú na pravde, a takisto aj to, či ochorenie maloletého je tak závažné, že vylučuje v určený deň styku kontakt žalobcu s maloletým, resp. prevzatie maloletého žalobcom do jeho starostlivosti. Žalovaná však zhoršený zdravotný stav maloletého žalobcovi oznámila až dňa 29.10.2022 o 14.54 hod., teda v piatok, kedy už žalobca v podstate ani nemal žiaden priestor informovať sa o zdravotnom stave svojho syna u jeho ošetrujúcej lekárky.

V tejto súvislosti je potrebné takisto uviesť, že ani nasledujúci deň, v sobotu 30.10.2021, kedy už žalobca nemal žiadnu možnosť informovať sa na zdravotný stav svojho syna u jeho ošetrujúcej lekárky, keď sa žalobca za maloletým prišiel, mu žalovaná lekársku správu, ktorú žiadal od nej už dňa 29.10.2021, nepredložila, ani nijakým iným spôsobom neobjektivovala, že styk žalobcu s maloletým je dňa 31.10.2021 pre zlý zdravotný stav maloletého vylúčený (napríklad umožnením žalobcovi maloletého dňa 30.10.2021 aspoň na krátky čas vzhliadnuť). Podstatné v celej veci je však podľa názoru súdu aj

to, že v predmetnej lekárskej správe, zo dňa 28.10.2021, je síce uvedené, že maloletý je chorý a užíva antibiotiká, tieto okolnosti však samé o sebe nevyklúčujú možnosť stretnutia žalobcu s maloletým, aj keď v prípade, že styk žalobcu s maloletým mal dňa 31.10.2021 končiť a pokiaľ tento styk v predmetný deň mohol byť maximálne desať hodinový (žalobca si po maloletého prišiel o 10.00 hod a styk mal trvať podľa rozhodnutia súdu v predmetný deň do 18.00 hod.), v ktorý deň užíval maloletý antibiotiká, nemuselo byť vhodné, aby maloletý precestoval v ten deň s otcom viac ako 4 hodiny motorovým vozidlom z F. do F. a späť, ako to tvrdila žalovaná. Súd teda uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu dňa 31.10.2021. Pokiaľ ide o rozsah týchto nákladov, teda o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd posudzoval aj účelnosťou použitia vlastného motorového vozidla žalobcom. Táto bola v danom prípade preukázaná z dôvodu nízkeho veku maloletého dieťaťa (dva roky), vymedzený čas styku otca s dieťaťom, vzdialenosť medzi miestom bydliska otca a miestom bydliska, resp. miesta stretnutia, ale aj vzhľadom na vtedajšiu situáciu na území Slovenska ohľadom ochorenia COVID-19, z dôvodu ktorej cestovanie individuálnou dopravou bolo bezpečnejšie. Cesta žalobcu z miesta bydliska F. - G. H. do miesta styku F., C. XX, dňa 31.10.2021 a späť, predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, má žalobca nárok na základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eur x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z.z. a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 42,38 eur. Vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike, podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky, bola cena benzínu Natural 95 oktánový v týždni od 25.11.2021 do 31.10.2021 1,499 eur na jeden liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov, 28,272 litrov x 1,499 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 42,38 eur. Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 114,18 eur (71,80 eur + 42,38 eur). Súd priznal žalobcovi aj ním v konaní uplatnené úroky z omeškania z prisúdenej istiny podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Žalobca si po úprave žaloby v priebehu konania dôvodne uplatnil spolu s istinou aj úrok z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 114,18 eur od 20.12.2022 do zaplatenia. V danej veci išlo o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím. Žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením jej žaloby, a preto sa so zaplatením žalovanej sumy dostala do omeškania v deň nasledujúci po doručení jej žaloby, t.j. 19.12.2022. V priebehu konania, na pojednávaní súd pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 114,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne od 20.12.2022 do zaplatenia. Keďže žalobca v priebehu konania na zaplatení úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 114,18 eur od 01.11.2021 do 19.12.2022 netrval, súd v tejto časti konanie zastavil podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/.

5. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil tak, že žalobca bol v konaní v podstatnej časti sporu úspešný a preto by mu patrila náhrada trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa však súd žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal. Samotná žalovaná v priebehu konania poukazovala na správanie žalobcu, ktorý podáva identické žaloby za každý jednotlivý deň zmareného styku, pričom ide aj o dni nasledujúce po sebe (bolo tomu aj v tomto prípade - konanie o náhradu škody za zmarený styk žalobcu s maloletým dňa 30.10.2021 sa vedie na tunajšom súde pod sp. zn. 10C/49/2022). Podľa žalobkyne žalobca tak koná účelovo, v snahe spôsobiť jej škodu. Žalobca svoje rozhodnutie podávať samostatné žaloby (ktorých je na tunajšom súde najmenej 20 a ďalšie sú ešte na upomínacom súde) nijako nevysvetlil, a to aj napriek námietkam žalovanej v priebehu konania. Podľa právneho názoru súdu, dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, spočívajú v procesnom správaní žalobcu. Žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní (v tomto prípade za dva po sebe nasledujúce dni), pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Zo strany žalobcu ide podľa názoru súdu o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobca i žalovaná.

7. Žalobca smeroval svoje odvolanie proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Nestotožnil sa s aplikáciou § 257 CSP, na ktorom založil prvoinštančný súd svoje rozhodnutie o náhrade trov konania. Poukázal na právnu úpravu obsiahnutú v ustanoveniach § 251, § 252 a § 255 ods. 1 CSP a zdôraznil, že inštitút trov konania je v civilnom sporovom konaní ovládaný tzv. záujmovým princípom vyjadrený

v § 252 CSP a princípom úspechu vo veci vyjadrený v § 255 CSP. Zásada úspechu vo veci je charakteristická pre sporové konania a znamená, že neúspešná strana je povinná nahradiť

v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnávaním žalobného petítu a výroku, ktorý sa rozhodlo vo veci samej. V predmetnom spore mal plný úspech on, žalobca. Ustanovenie § 257 CSP aplikované súdom prvej inštancie predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie, pričom podľa ustálenej rozhodovacej praxe jeho aplikácia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter. Toto ustanovenie neslúži na zmiernovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, ale slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bráni svoje porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem, dostal náhradu trov konania. Žalobca zdôraznil, že v danom prípade ide o situáciu, kedy žalovaná účelovo, tendenčne a bezdôvodne bráni jeho kontaktu s maloletým synom, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, v čom prvoinštančný súd vzhliadol ako spravodlivé poskytnúť ochranu osobe porušujúcej práva inej osoby a dokonca ju označiť za obeť žalobcu, a naopak v čom považoval za nespravodlivé, aby mu ako úspešnej sporovej strane nepriznal náhradu trov konania na bránenie jeho porušeného práva. Ďalej poukázal na rozpornosť argumentácie zákonného sudcu v napadnutom rozsudku s rozhodnutím Okresného súdu Prievidza v inej veci, vedenej pod sp. zn. 8C/34/2022, v ktorej bol uznesením č.k. 8C/34/2022-67 zo dňa 08.12.2022 zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí vrátane predmetného sporu z dôvodu, že jednotlivé spory sa líšia, nároky vychádzajú z rôznych skutkových tvrdení, takže by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Už len táto samotná skutočnosť podľa názoru žalobcu vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Podľa názoru žalobcu

v predmetnom spore nemožno aplikovať § 257 CSP a nepriznať náhradu trov konania úspešnej strane, ak samotný súd svojim rozhodnutím konštatuje, že on, žalobca sa od začiatku konania domáha svojich práv procesne správnym spôsobom, čiže podaním žaloby na súde.

V tomto prípade ide podľa neho o nekontrolovanú voľnú úvahu súdu, pričom je nespravodlivé aby sa pri domáhaní ochrany svojho práva - nároku na náhradu škody, dostal do situácie kedy náklady na uplatnenie jeho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody. Napadnutým rozhodnutím v časti výroku o trovách konania tak vzniká paradoxná situácia, že je lepšie pre neho sa so spôsobenou škodou zmieriť a nič nerobiť, ako zákonným spôsobom užívať súdnu ochranu a brániť sa proti dlhodobému, účelovému a zákernému správaniu sa žalovanej. Žalobca súhlasil so súdnym rozhodnutím, podľa ktorého spojenie obdobných sporov do jedného by bolo absolútne neúčelné, neprehľadné, zmatečné a nehospodárne, lebo každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním, čo by v prípade spojenia vecí na spoločné konanie do konania vnieslo neprehľadnosť. Preto konštatovanie prvoinštančného súdu, že mu nič nebránilo podať žalobu s uplatnením nárokov za náhradu škody za viacero dní zmareného styku, a ak tak neurobil ide z jeho strany o zjavné zneužitie práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu, je reštriktívne, absolútne neprijateľné, nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca zdôraznil, že od neho nemožno nijakým spôsobom požadovať žalovanou želaný procesný postup pri uplatňovaní jeho nárokov na súde. Vyjadril presvedčenie, že jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť, nakoľko ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce jeho styk s maloletým synom, ide o rôzne časové obdobia a rôzne skutkové tvrdenia, pričom dokazovanie nie je možné dôkladne a hospodárne uskutočniť v jednom konaní. Podľa názoru žalobcu napadnutý rozsudok v časti III. o náhrade trov konania je arbitrárny, odôvodnenie v tejto časti rozhodnutia je vnútorne rozporné, nepresvedčivé, nezohľadňuje vykonané dokazovanie, kontext okolností a postavenie žalobcu ako rodiča, ktorý nemá dieťa zverené do starostlivosti, a teda logicky nemá také možnosti ako žalovaná. Rozsudok v napadnutej časti celkom nepochopiteľne legitimizuje konanie žalovanej ako matky, ktoré by mohlo byť opakovane zneužívané na obchádzanie jej zákonných povinností. Podľa rozsudku mu síce bol priznaný nárok na náhradu škody, avšak jediný možný zákonom ustanovený procesný postup prvoinštančný súd vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, v dôsledku čoho mu náhradu trov konania účelne vynaložených na ochranu jeho práv nepriznal s odôvodnením, že takýto postup nemôže požívať právnu ochranu. Napadnuté rozhodnutie o trovách konania je o to nezmyselnejšie, že samotný súd jeho procesný postup predtým legitimizoval. Žalobca

preto navrhol, aby odvolací súd výrok III. napadnutého rozsudku zmenil tak, že mu prizná proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutím prvoinštančného súdu, ktorý vo výroku III. napadnutého rozsudku žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Podľa jej názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi z dôvodu, že do toho času podal na súde 37 takmer identických žalôb, je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a v súlade so zásadou účelnosti náhrady trov konania. Nie je dôvod nahradiť žalobcovi akékoľvek trovy právneho zastúpenia, ktoré mu v tomto konaní vznikli, pretože žalobca mohol požadovaný nárok uplatniť jedným procesným úkonom, v jednom konaní, čím by zabezpečil účelnosť vynaložených trov tak, ako to predpokladá právna úprava obsiahnutá v § 251 CSP. Žalovaná vo svojom vyjadrení ďalej poukázala na konkrétne prípady, kedy žalobcovi nič nebránilo podať jeden návrh, napríklad v prípade styku, ktorý trval v rozsahu viacerých dní, pretože skutkové okolnosti, strany sporu ako aj predmet sporu boli v takomto prípade identické. Ak napríklad styk, ktorý mal trvať v rozsahu jedného týždňa, sa neuskutočnil (podľa názoru žalovanej z objektívnych dôvodov), nebol dôvod podávať sedem samostatných návrhov na súd, pretože dôvody neuskutočnenia takého styku boli identické a dokazovanie by bolo možné vykonať aj na jednom pojednávaní. V takýchto prípadoch neexistuje potom žiaden dôvod, pre ktorý by žalobca tento nárok nemohol uplatniť podaním jednej žaloby. Z postupu žalobcu, ktorý podáva samostatné žaloby, je teda zrejmý jeho úmysel navyšovať trovy konania. Takéto konanie žalobcu žalovaná považuje za šikanózne, ide o konanie, v ktorom sa zneužíva procesné právo a nemožno ho pokladať za účelné, pretože jeho cieľom je spôsobiť jej škodu. Podľa názoru žalovanej procesný postup žalobcu napĺňa definíciu podávania formulárových žalôb, pretože žaloby majú podobu využitého vzoru. Preto je potrebné skúmať, aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky, účelnosť trov vzniknutých zastupovaním advokátom v takýchto skutkovo a právne takmer totožných veciach. Postup žalobcu podľa názoru žalovanej napĺňa znaky zneužitia práva, ktoré v zmysle čl. 5 Zásad CSP nepožíva právnu ochranu a odporuje tiež dobrým mravom podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by žalobcovi išlo skutočne o náhradu škody za neuskutočnený styk s maloletým dieťaťom, mohol podať v roku 2022 jeden návrh na zaplatenie s vyčíslením údajnej škody od roku 2020 až do podania žaloby. Žalobca však svojim konaním jasne dokazuje, že jeho záujem je poškodiť ju. K argumentácii žalobcu, že samotný súd prvej inštancie odmietol spojenie vecí do jedného konania, tiež nezohľadňuje všetky okolnosti prípadu, nakoľko súd prvej inštancie odmietol spojiť veci do jedného konania najmä z dôvodu, že konania boli podávané v iných časoch a „bežali samostatne“, takže vo fáze konania, kedy už mali jednotliví sudcovia rozpojované jednotlivé kauzy týkajúce sa jednotlivých dní neuskutočnených stykov, nebolo účelné veci spájať. Žalovaná tiež poukázala na to, že žalobca nemôže vinu za procesné zneužívanie práv z jeho strany presúvať na konajúci súd. Okrem toho ani rozhodnutie súdu o odmietnutí spojiť všetky konania do jedného ešte neznamená, že nie je možné hospodárne a účelne pojednávať aspoň o niektorých neuskutočnených stykoch v rozsahu viacerých dní v jednom konaní, prípadne spojiť konania, v ktorých bol daný rovnaký dôvod neuskutočnenia styku. Je zrejmé, že nespojenie vecí bolo súdom odôvodnené rozličnosťou štádií konaní, avšak ak by žalobca podal jeden návrh na vydanie platobného rozkazu za všetky neuskutočnené styky, prípadne ak by spojil návrhy na základe nároku vychádzajúceho z jedného exekučného titulu, súd by takéto konanie o rovnakom nároku medzi rovnakými stranami sporu, založenom na rovnakom právnom základe, rozhodne nevyčleňoval na samostatné konania. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o náhrade trov konania potvrdil ako vecne správny.

9. K vyjadreniu žalovanej žalobca uviedol, že sa ohradzuje voči tvrdeniam žalovanej o jeho šikanóznom správaní. Ani v tomto ani v žiadnom inom konaní prvoinštančný súd, ani žalovaná, nijakým spôsobom nepreukázali šikanózne správanie alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú. Žalovaná, ako aj prvoinštančný súd tvrdia, že žalobca mohol zvoliť iný procesný postup domáhania sa súdnej ochrany jeho práv. Žalobcovi však nie je zrejmé, aký, keďže návrh na spojenie konaní bol súdom prvej inštancie zamietnutý, čím samotný súd legitimizoval procesný postup žalobcu, a teda, že nie je možné spojiť predmetné konania. Každý zmarený styk zo strany žalovanej je potrebné dokazovať, skúmať a preukazovať osobitne. Samotné tvrdenie žalovanej, ako aj konajúceho súdu, že žalobca „mohol zvoliť iný postup“ nemôže ísť na úkor jeho nároku na náhradu trov konania. Žalobca má zato, že tak závažný zásah do jeho procesných a majetkových práv, akým je nepriznanie

trov právneho zastúpenia, môže mať vplyv na jeho budúce domáhanie sa súdnej ochrany a nemôže byť preto odôvodnený iba strohým konštatovaním konajúceho súdu, ktorý je navyše v rozpore so samotným názorom súdu. Žalovaná opakovane tvrdí, že bolo možné žalovať nárok jedným podaním pretože v daných prípadoch nie je potrebné vykonávať rozsiahle dokazovanie a v záujme hospodárnosti konania bolo možné rozhodovať o všetkých náhradách cestovných výdavkov žalobcu v jednom konaní je len tendenčnou procesnou obranou žalovanej. Každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie

s rozsiahlym dokazovaním a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí prinesie do konania neprehľadnosť a neúčelne predĺži rozhodnutie vo veci samej, čo pri počte viac ako 100 zmarených stykov žalobcu s maloletým za uplynulé 3 roky nie je ani možné. Spojenie vecí do jedného konania a z toho vyplývajúce iné procesné správanie sa žalobcu preto nedáva žiaden racionálny zmysel. Súd mal možnosť spojiť vecí sám a bez návrhu, avšak namiesto spojenia vecí súd správne konštatoval, že postup žalobcu je v súlade so zákonom, pretože „bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní“ a „bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní“. Napádaný rozsudok považuje preto žalobca za vnútorne rozporný, arbitrárny, nepresvedčivý a nezohľadňujúci vykonané dokazovanie, kontext, okolnosti a najmä to, že samotný súd procesný postup žalobcu pred tým legitimizoval.

10. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Opätovne uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutím o náhrade trov konania v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pokiaľ žalobca opakovane uvádza, že šikanózne správanie alebo zneužitie procesných práv nebolo

v konaní preukázané, žalovaná uvádza, že samotné konanie kedy žalobca podal na žalovanú 37 takmer identických návrhov na vydanie platobných rozkazov, ktoré sa postúpili do 37 samostatných konaní je samé o sebe preukazom šikanózneho správania, ktorého cieľom je niekoľkonásobné navyšovanie drobných pohľadávok o náhradu trov konania právneho zastúpenia. Žalobca mohol podať jeden samostatný návrh na vydanie platobného rozkazu za nerealizované styky, spojiť údajné nároky na náhradu cestovných výdavkov pri nerealizovaných stykoch týkajúcich sa dní nasledujúcich po sebe alebo žiadať v jednom návrhu náhradu cestovných výdavkov za styky vykonávané na základe rovnakého súdneho rozhodnutia, prípadne spojiť návrhy v prípadoch rovnakého dôvodu neuskutočnenia styku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o odmietnutí spojenia vecí bolo len dôsledkom procesného postupu žalobcu, ktorý podával jednotlivé návrhy na vydanie platobných rozkazov

v časových odstupoch. Konania sa následne postupovali na Okresný súd Prievidza

v rozdielnych časoch a preto nebolo možné v čase podania návrhu žalovanej na spojenie vecí rozhodnúť o ich spojení. Ako už žalovaná uviedla, v prípade tzv. formulárových žalôb, ktoré podával žalobcu nie sú jednotlivé úkony v konaní úkonmi právnej služby a preto je v súlade so zásadou spravodlivosti nepriznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Pokiaľ žalobca opakovane uvádza, že bolo povinnosťou súdu konania spojiť, žalovaná má za to, že vina za procesné zneužívanie práv žalobcu nemôže byť presúvaná na konajúci súd. Žalobca svojim konaním, podávaním samostatných návrhov na vydanie platobných rozkazov, zapríčinil stav, kedy sú jednotlivé konania prideľované iným zákonným sudcom a pri spájaní vecí je treba brať do úvahy aj proporcionalitu medzi právom na zákonného sudcu a hospodárnosťou konania. Takýto stav je však výlučne príčinou konania žalobcu, ktorý zvolil procesný postup, ktorým zneužíva svoje práva. Ak by žalobca nezneužíval svoje procesné práva, nedochádzalo by k stretu týchto práv a nebolo by potrebné odnímať veci zákonným sudcom.

11. Žalovaná sama sa odvolala voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým jej bola uložená povinnosť k náhrade škody žalobcovi. Namietala nesprávne právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie, keď ten dospel k nesprávnemu záveru o tom, že zavinene zmarila styk žalobcu s maloletým dieťaťom, v dôsledku čoho pre porušenie prevenčnej povinnosti upravenej v § 415 Občianskeho zákonníka zodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu. Uviedla, že žalobcu riadne a včas informovala o objektívnej prekážke nemožnosti uskutočnenia styku, keď mu dňa 29.10.2021 prostredníctvom SMS oznámila, že maloletý je chorý a užíva antibiotiká, pričom tieto skutočnosti boli v spore riadne preukázané. Splnila si tým informačnú povinnosť, ktorou je viazaná. Ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať tak, že ak nebude správaním škodcu porušená konkrétne právna norma, tak škodca bude zodpovedať iba vtedy, ak poškodený preukáže, že škodca pri svojej činnosti nevyvinul / objektívne/ dostatočnú starostlivosť vyžadovanú § 415 Občianskeho zákonníka. Žalovaná má za to, že s prihliadnutím na miesto, čas, osobitosť vzťahu medzi ňou

a žalobcom, riziko vzniku škody, i obvyklosti správania za určitých podmienok boli splnené všetky predpoklady dodržania zákonnej prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka.

Žalovaná sa v danom čase a mieste musela postarať o maloletého, ktorý trpel zvýšenou horúčkou, sprievodnými symptómami, pričom užíval antibiotiká. Žalovaná zároveň informovala žalobcu o jeho stave. Z objektívnych nezaslala žalobcovi lekársku správu, nakoľko ten v minulosti podával na ošetrovujúcich lekárov rôzne podnety na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, alebo iné dozorné orgány, vrátane trestných oznámení. Aj

v prípadoch, keď žalovaná doručila žalobcovi lekársku správu potvrdzujúcu zdravotný stav maloletého, sa žalobca vždy dostavil do miesta bydliska a žiadal jeho odovzdanie, a teda tvrdenia žalobcu uvádzané v konaní sa v žiadnom prípade nezakladajú na pravde. Žalovaná nemala prečo predpokladať, že dňa 31.10.2021 sa žalobca zachová inak, najmä vzhľadom

k skutočnosti, že sa do miesta bydliska maloletého dostavil aj dňa 30.10.2021, a teda

o chorobe syna vedel. Žalovaná zároveň uvádza, že narušené vzťahy medzi ňou a žalobcom nemôžu byť pripisované na jej ľarchu. Skutočnosť, že žalobca neverí tvrdeniam žalovanej nezakladá porušenie preventívnej povinnosti, ak žalovaná nepodloží každé svoje tvrdenie žalobcovi dôkazom. Žalovaná nikdy v minulosti žalobcovi o zdravotnom stave maloletého neklamala. Vo všetkých prebiehajúcich konaniach, v ktorých ju žalobca žaluje

o náhradu cestovných výdavkov v prípade neuskutočnenia styku s maloletým z dôvodu jeho choroby, žalovaná do konania predložila lekársku správu preukazujúcu, že maloletý mal zhoršený zdravotný stav. Žalobca naopak nepreukázal, že by žalovaná nevyvinula dostatočnú starostlivosť vyžadovanú pre splnenie preventívnej povinnosti a to najmä s poukazom na skutočnosť, že doručovať žalobcovi lekárske správy potvrdzujúce zdravotný stav maloletého jej nevyplývajú zo žiadnych právnych povinností. Prevencia je v danom prípade dodržaná informovaním žalobcu riadne a včas. Túto povinnosť si žalovaná splnila. Je preukázané, že žalovaná nemala možnosť odvrátiť škodu, a to ani v prípade, ak by žalobcovi doručila lekársku správu, nakoľko je jeho obvyklým správaním dostaviť sa do miesta bydliska maloletého a žiadať jeho vydanie nehladiac na jeho zdravotný stav. Závery súdu prvej inštancie o tom, že žalovaná mala povinnosť preukazovať stav maloletého „akýmikoľvek dôkazmi“, nie sú právne odôvodnené a ani v odôvodnení rozsudku nijako bližšie špecifikované. Takéto právne závery súdu sú neúplne a nesprávne. Žalovaná ďalej namietala aj záver súdu prvej inštancie, že hoci je v lekárskej správe zo dňa 28.10.2021 uvedené, že maloletý je chorý a užíva antibiotiká, tieto okolnosti však samé o sebe nevyklúčujú možnosť stretnutia žalobcu s maloletým. Žalovaná uviedla už v konaní, že zdravotný stav maloletého bol nezlučiteľný s realizáciou styku, nakoľko by maloletý musel cestovať v aute dňa 30.10.2021 do bydliska žalobcu minimálne dve hodiny so zvýšenou teplotou, aby sa ten

o neho postaral do nasledujúceho dňa, kedy by opätovne musel absolvovať dvojhodinovú cestu späť do miesta svojho bydliska. Ako žalovaná uviedla, žalobca nepreukázal, akým spôsobom sa chcel v danom prípade postarať o maloletého so zhoršeným zdravotným stavom, keď je jeho bydlisko vzdialené od bydliska maloletého viac ako 180 km. Zároveň sa styk dňa 31.10.2021 končil a teda ak by sa aj žalobca chcel postarať o maloletého väčšinu času realizácie styku by maloletý strávil v aute. Je jednoznačné, že v prípade maloletého dieťaťa so zvýšenou teplotou nie je možné realizovať cesty na veľké vzdialenosti, čo by mohlo prispieť jedine k zhoršeniu zdravotného stavu maloletého. Nakoniec žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nedostatočným odôvodnením svojho rozsudku porušil jej právo na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie alebo aby ho zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne.

12. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Poukázal na príslušné ustanovenia zákona o rodine, v zmysle ktorých každému rodičovi dieťaťa patria zo zákona rodičovské práva a povinnosti a k nim nesporne patrí aj právo byť informovaný o zdravotnom stave svojho dieťaťa. Zdôraznil, že on nebol svojich rodičovských práv a povinností pozbavený, tieto mu neboli ani obmedzené, či pozastavené. Uviedol, že žalovanej bola rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 09.03.2022 sp. zn. 18P/54/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu

v Trenčíne zo dňa 23.06.2023 sp. zn. 19CoP/20/2022 uložená aj informačná povinnosť spočívajúca v povinnosti pravidelne každý kalendárny mesiac vždy do 10. dňa zaslať otcovi e-mailom informácie o všetkých podstatných skutočnostiach, týkajúcich sa maloletého dieťaťa, najmä o zdravotnom stave maloletého dieťaťa, o absolvovaní lekárskeho vyšetrení,

o tom, aké lieky užíva a voľnočasových aktivitách, a to za predchádzajúci kalendárny mesiac. Preto tvrdenie žalovanej, že jej povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého jej nevyplýva zo žiadnych rozhodnutí súdov, je nepravdivé, účelové a zavádzajúce. V predmetnej veci je zrejmé, že žalovaná ho o chorobe maloletého informovala až v piatok 29.10.2021 o 14.54 hod., kedy už nemal možnosť preveriť si zdravotný stav maloletého inak ako dožadovaním sa lekárskej správy od žalovanej. Preto žiadal od žalovanej zaslanie lekárskej správy, mal na to právo, najmä za situácie, že žalovanej nedôveruje ohľadne

jej tvrdení, tá mu dlhodobo zatajuje mená ošetrojúcich lekárov, preto sa nemôže tváriť, že si splnila svoju povinnosť informovať len strohým konštatovaním, že maloletý je chorý a ignorovala jeho žiadosť o zaslanie lekárskej správy, ktorou preukázateľne v tom čase disponovala. Žalobca zdôraznil, že žalovaná si marením stykov dlhodobo uzurpuje starostlivosť o maloleté dieťa, nerešpektuje jeho rodičovské práva a neustále účelovo vytvára dôvody, ako jeho styk

s maloletým zmariť alebo sťažiť. Žalovaná účelovo interpretuje § 415 Občianskeho zákonníka o splnení prevenčnej povinnosti. Jej konanie v danom prípade skúmať aj z toho pohľadu, že nejde len o postavenie škodcu a poškodeného, ale predovšetkým ide o postavenie matky

a otca, ktorých vzťah je dlhodobo napätý, konfliktný a nedôverčivý. Žalovaná zmarila už viac ako 30 stykov otca s maloletým, preto je pochopiteľné, že ani v tomto prípade nedôveroval jej tvrdeniu o údajnej chorobe maloletého bez preukázania tejto skutočnosti zaslaním lekárskej správy. Len zo samotnej SMS správy obsahujúcej konštatovanie, že syn je chorý, nebolo možné nijakým spôsobom určiť závažnosť ochorenia maloletého. Ak bolo ochorenie tak závažné, ako tvrdila žalovaná, nič jej nebránilo predložiť záznamy z vyšetrení alebo lekárske správy preukazujúce jej tvrdenia. Podľa názoru žalobcu žalovaná neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia o splnení prevenčnej povinnosti, ani dôkazné bremeno tvrdenia o údajnej chorobe maloletého, a preto plne zodpovedá za škodu.

13. K vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že žalobcu riadne o zdravotnom stave maloletého informovala tak ako jej vyplýva zo zákona o rodine. Zároveň žalobcu riadne informuje v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/20/2022 zo dňa 23.06.2022, a to od času kedy došlo k vydaniu prvoinštančného rozhodnutia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 18P/54/2019 zo dňa 09.03.2022, teda od marca 2022, pričom žalobcu informovala a aj v súčasnosti informuje nad rámec rozhodnutia súdov. Z ustanovenia § 24 ods. 6 zákona o rodine nevyplýva, že by bola žalovaná povinná poskytovať žalobcovi lekárske správy o zdravotnom stave maloletého alebo akokoľvek preukazovať poskytované informácie, pričom uvedené nebolo zo strany žalobcu preukázané ani žiadnym súdnym rozhodnutím. Takéto lekárske správy ošetrojúci doktori spravidla (pokiaľ nie je potvrdenie nevyhnutné na účely školskej dochádzky, do práce a pod.) ani nevydávajú, žalovaná si musí ich vydanie zabezpečiť v každom prípade návštevy lekára s maloletým. Informačnú povinnosť si žalovaná riadne splnila, keď žalobcu už dňa 29.10.2021 informovala, že maloletý je chorý, čím si zároveň splnila aj prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. V konaní zároveň žalovaná preukázala pravdivosť svojich tvrdení o zdravotnom stave maloletého. Skutočnosť, že žalobca nedôveruje informáciám predkladaným žalovanej, nemôže byť pripisovaná na jej ľarchu, najmä v situáciách kedy si informačnú povinnosť splnila a v konaní zároveň preukázala pravdivosť svojich tvrdení a tým vyvrátila tvrdenia žalobcu o účelovom marení styku. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/20/2022 zo dňa 23.06.2022, toto bolo vydané takmer rok po uskutočnení styku, ktorého sa týka predmetné konanie. K tvrdeniam žalobcu, že mu žalovaná zatajuje ošetrojúcich lekárov a účelovo ich mení žalovaná uviedla, že syn má od roku 2018, kedy sa žalovaná presťahovala do F. rovnakého ošetrojúceho lekára, B. K.. Ak maloletého ošetroval iný lekár, bolo to len v prípadoch zabezpečenia ošetrovania na urgentnej zdravotnej službe, kedy bolo nevyhnutné vyhľadať bezodkladnú zdravotnú pomoc. Napriek informáciám poskytnutým zo strany žalovanej o ošetrojúcich lekároch a aj napriek predloženým lekáskym správam, nie je možné zabrániť vzniku škody pozostávajúcej z vynaloženia cestovných nákladov žalobcu do miesta bydliska maloletého, nakoľko sa žalobca napriek uvedeným skutočnostiam dostaví a nezávisle od akútnosti a intenzity, nepriaznivého počasia, zhoršenej epidemiologickej situácie alebo iných faktorov žiada vydanie maloletého. Žalovaná opätovne uviedla, že choroba maloletého je sama o sebe v súbehu s dĺžkou nariadeného styku a vzdialenosťou bydliska žalobcu objektívnou prekážkou uskutočnenia styku. V konaní bolo preukázané, že zdravotný stav maloletého bol natoľko závažný, že si vyžadoval antibiotickú liečbu. Nebolo teda možné cestovať s maloletým viac ako dve hodiny, najmä v situácii, keď žalobca prišiel sám a musel by do miesta svojho bydliska šoférovať, a teda by nemohol zabezpečiť starostlivosť o maloleté dieťa vo veku troch rokov, ktoré malo zvýšenú teplotu a potrebovalo v prvom rade pokojový režim. Takýto presun by zároveň znamenal, že by žalobca musel s maloletým na ďalší deň pricestovať späť, opätovne by teda dieťa so zhoršeným zdravotným stavom bolo potrebné presúvať, narúbať jeho pokojový režim a to pre cestu v trvaní viac ako dve hodiny.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle § 379

a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu i žalovanej, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

15. Odvolanie strán sporu sa nedotklo rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. o zastavení konania v časti o zaplatenie úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 114,18 eur od 01.11.2021 do 19.12.2022. Z tohto dôvodu je rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý /§ 367 CSP/.

16. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vyplynulo, že hoci žalobca (otec maloletého dieťaťa) bol na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia oprávnený stretnúť sa s maloletým dieťaťom v období od soboty 30.10.2021 v čase od 10.00 hodiny nepretržite do nedele 31.10.2021 do 18.00 hodiny a za týmto účelom si mal prevziať maloleté dieťa pred kultúrnym domom v F., na K. J., kde ho mal aj po skončení styku matke odovzdať späť. Dňa 29.10.2021 o 14.54 hod. žalovaná SMS správou oznámila žalobcovi že maloletý je zase chorý, má teplotu, kašeľ a soplík, užíva antibiotiká, musí sa liečiť a cez víkend nebude môcť ísť. Na SMS správu od žalobcu požadujúceho od žalovanej fotky lekárskej správy s viditeľnou pečiatkou, oznámenie aké antibiotiká užíva a odkedy, matka nereagovala. Žalobca sa v dňoch 30.10.2021 a 31.10.2021 dostavil na miesto, kde mal byť maloletý podľa rozhodnutia súdu odovzdaný žalovanou za účelom realizácie styku, neskôr aj pred bydlisko maloletého a opakovanými SMS správami žalovanú žiadal o odovzdanie maloletého. Žalovaná SMS správami žalobcovi zopakovala, že maloletý je chorý, má teplotu a lieči sa a že maloletý je chorý, potrebuje kľud a vyspať sa /30.10.2021/, resp. že je maloletý chorý, čo už žalobca vie /31.10.2021/. Z potvrdenia B. G. K. zo dňa 28.10.2021 vyplynulo, že maloletý B. bol od uvedeného dňa chorý a bola mu nasadená antibiotická liečba.

17. Súd prvej inštancie z vyššie uvedených skutkových zistení vyvodil právny záver, že žalovaná si nespĺnila prevenčnú povinnosť upravenú v ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka, keď žalobcu v predstihu neinformovala o zlom zdravotnom stave maloletého a túto skutočnosť mu náležite nepreukázala.

18. Odvolací súd sa s uvedeným právnym posúdením veci súdom prvej inštancie nestotožňuje.

19. V predmetnom spore si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu mala podľa jeho tvrdení vzniknúť vynaložením cestovných nákladov na súdom určený, avšak v dôsledku zavineného konania žalovanej nerealizovaný styk s maloletým dieťaťom. Podľa argumentácie žalobcu, ktorú akceptoval aj súd prvej inštancie, žalovaná nepredložením lekárskej správy žalobcovi porušila prevenčnú povinnosť tým, že žalobcu včas a riadne neinformovala o objektívnej prekážke brániacej uskutočniť styk. Ide teda o spor, kde predpokladom úspešného uplatnenia nároku je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušením právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou).

20. Z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, na aplikácii ktorého založil svoje rozhodnutie aj súd prvej inštancie, vyplýva, že každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Táto povinnosť sa vzťahuje na všetkých účastníkov občianskoprávných vzťahov a má formu generálnej prevencie. Pokiaľ dôjde k porušeniu povinnosti predchádzať vzniku škody, vzniká zodpovednosť za škodu spôsobenú takýmto porušením, pričom dôležitá je práve príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou.

21. V preskúmvanej veci je zo skutkových zistení súdu prvej inštancie zrejmé, že žalovaná dňa 29.10.2021, teda dva dni pred dňom určeného, a podľa žalobcu zmareného styku, oznámila žalobcovi prostredníctvom SMS správy, že maloletý nemôže na víkend ísť, teda že sa jeho víkendový styk s otcom nebude realizovať a to z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu maloletého, nakoľko maloletý je chorý, má teplotu, kašeľ a soplík a užíva antibiotiká. Žalovaná teda týmto spôsobom žalobcu už dňa 29.10.2021, teda pred stykom žalobcu s maloletým, ktorý sa mal uskutočniť v dňoch 30.10.2021 až 31.10.2021, informovala o zdravotnom stave maloletého a o dôvodoch, pre ktoré sa styk cez víkend nemôže realizovať. O tom, že išlo o objektívny stav maloletého svedčí potvrdenie jeho ošetrojúcej lekárky, ktoré bolo v spore ako dôkaz vykonané.

22. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie zastáva názor, že žalovaná si SMS správou zo dňa 29.10.2021 vo vzťahu k žalobcovi riadne a včas splnila informačnú povinnosť o objektívnej prekážke - nepriaznivom zdravotnom stave maloletého dieťaťa, brániacej zrealizovať súdom upravený styk v dňoch

30.10.2021 a 31.10.2021 a tým si zároveň splnila aj prevenčnú povinnosť vyplývajúcu jej z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka.

23. Pokiaľ sa žalobca aj napriek obsahu riadne a včas poskytnutej informácie zo strany žalovanej o nemožnosti zrealizovať styk s maloletým deťom pre jeho nepriaznivý zdravotný stav rozhodol vycestovať do miesta bydliska maloletého, za takejto situácie nemožno pričítať zavinenie na vznik zbytočne vynaložených cestovných nákladov žalovanej. Je totiž potrebné vziať na zreteľ, že žalovanej zo žiadneho právneho predpisu či súdneho rozhodnutia nevyplývala povinnosť doručiť žalobcovi v každom jednotlivom prípade ochorenia maloletého dieťaťa k informácií o jeho zdravotnom stave ihneď aj príslušnú lekársku správu. Je zrejmé, že žalovaná v SMS správe zo dňa 29.10.2021 celkom podrobne popísala zdravotné problémy maloletého a žalobcovi zároveň oznámila, že práve kvôli nim nebude možné realizovať styk. Ak bol žalobca vo vzťahu k plneniu informačnej povinnosti nedôverčivý a na styk do miesta bydliska maloletého sa na druhý deň a potom opätovne aj na tretí deň napriek tomu dostavil, cestovné náklady s tým spojené musí znášať sám. Predložením potvrdenia ošetrujúcej lekárky maloletého zo dňa 29.10.2021 totiž žalovaná v predmetnom spore preukázala existenciu objektívnych dôvodov, pre ktoré sa styk žalobcu a maloletého dňa 31.10.2021 nemohol realizovať a ktoré v rámci plnenia informačnej povinnosti žalobcovi včas oznámila.

24. Tvrdenia žalobcu o tom, že žalovanej neveril, keď už predtým viackrát zmarila jeho styk s maloletým, na uvedenom závere odvolacieho súdu nič nemenia. Žalobca v spore nijako nepreukázal, že mu žalovaná niekedy klamala o zdravotnom stave maloletého a tým zmarila jeho styk s ním. Nedôvera k informáciám žalovanej o zdravotnom stave maloletého a z nej vyplývajúce dôsledku spočívajúce vo vynaložení nákladov na styk, ktorý nebolo možné realizovať pre zlý zdravotný stav maloletého realizovať, sa tak musia celkom pričítať v neprospech žalobcu.

25. Úvahy prvoinštančného súdu i žalobcu o tom, že ani zdravotné problémy maloletého v zásade realizácii styku nebránia sú podľa odvolacieho súdu pre rozhodnutie v tejto veci nepodstatné. Posúdenie zdravotného stavu maloletého a jeho vplyvu na možnosť realizácie styku s jeho rodičom, resp. vplyv realizácie styku na zdravotný stav chorého maloletého dieťaťa sú otázky odborné, na riešenie ktorých nemajú súd prvej inštancie ani žalobca odborné vzdelanie a skúsenosti. Tieto otázky by mohli byť v konaní predmetom dokazovania, ktoré však v spore vykonané ani navrhnuté nebolo.

26. Na základe uvedených úvah odvolací súd uzatvára, že ak súd prvej inštancie dospel k právnemu záveru o porušení prevenčnej povinnosti zo strany žalovanej v dôsledku nespĺnenia si oznamovacej a teda prevenčnej povinnosti vo vzťahu k žalobcovi, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h) CSP/. Odvolací súd zmenil preto podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním žalovanej vo výroku I. tak, že žalobu zamietol.

27. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súd prvej inštancie.

28. Keďže odvolací súd zmenil odvolaním napadnutý rozsudok, rozhodol aj o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania tak, že podľa zásady úspechu vo veci stanovenej v § 255 ods. 1 CSP (aplikácie ktorého sa napokon v predmetnom spore domáhal aj žalobca) priznal v spore úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa /§ 419 CSP/ v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy /§ 427 ods. 1 CSP/.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom /§ 429 ods. 1 CSP/.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ /§ 428 CSP/.